

J. K. JOHANSSON PALOKASKI 3

VENLA

TAMMI

J. K. JOHANSSON

Venla

© J. K. JOHANSSON JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015

ISBN 978-951-31-8219-9

PAINETTU EU:SSA

12.4.1987 Napoli

My bestest Venla! I wish you the great birthday to you. You lovely girl. I hope the day is the great you hoped! Here a little present to you, my lovely girl!

Luca

Venla taitteli kirjeen ja valutti kirjekuoresta kämmenelleen ohuen hopeisen ketjun. Ketjussa riippui kaunis pieni enkeli. Hän nosti korun ilmaan ja mallasi sitä kaulaansa. Sitten hän veti pitkiä vaaleita hiuksiaan syrjään ja painoi lukon auki. Pienen hapuilun jälkeen hän sai ketjun niskansa takaa kiinni, ja enkeli asettui hänen rintaansa vasten. Se oli hänen ensimmäinen oma korunsa. Venla heilautti hiuksiaan ja hymyili itselleen peilin kautta. Luca. Ihana Luca.

Puoli vuotta aiemmin englanninopettaja oli tuonut luokkaan pinon kuvilla varustettuja kirjeenvaihtoilmoituksia. Iloisesti hymyilevä, kiharahiuksinen poika, jolla oli maailman kauneimmat silmät, oli tehnyt Venlaan heti vaikutuksen vaikka hän ei kehdannut sitä muille myöntää. Hän oli heittänyt puolihuolimattomasti Lucan ilmoituksen takaisin opetta-

janpöydälle ja toivonut salaa, ettei kukaan tarttuisi siihen. Tyttöille jotka parveilivat innosta kiljähdellen pöydän ympärillä, hän oli sanonut ettei kaivannut kirjekaveria, ainakaan italialaista. Mutta välitunnin alettua hän oli pujahtanut takaisin luokkaan muka noutamaan unohtunutta villapaitaansa ja tunkenut kasan alimmaisena lojuneen kirjeen syvälle kireiden hiekkapestyjen farkkujensa taskuun.

Nyt Lucan kuva katseli häntä koulupöydän yläpuolella roikuvan peilin kulmasta, Banglesin, George Michaelin ja Billy Idolin kuvien keskeltä. Billy Idol oli kunniapaikalla, vaikka Venla ei edes pitänyt tästä tai tämän musiikista. Mutta vaikuttaakseen uskottavalta kavereidensa silmissä hän oli tunnollisesti opetellut laulujen sanat ulkoa ja nauhoittanut radiosta kappale kerrallaan kokonaisen kasetillisen Billy Idolia. Tarkasta työstä huolimatta nauhalle oli jäänyt pätkä radiotoimitajan juontoa. Oliko niiden pakko puhua musiikin päälle? Te kivätkö ne sen ihan tahallaan!

Naapurihuoneesta kantautui rumpujen hakkaamista. Oli vaikea tajuta, kuinka pikkuväli jaksoi päivästä toiseen soittaa yhtä ja samaa biisiä ja huutaa aina tasaisin väliajoin ”You gotta fight for your right to party”. Eri asia olisi ollut jos Nikke olisi soittanut esimerkiksi Whamia. Venla muisti vieläkin, miten oli koulun diskossa tanssinut Sampan kanssa Last Christmasia. Katja oli mulkoillut häntä koko kappaleen ajan, aivan kuin hänellä olisi ollut yksinoikeus tanssia kyseistä biisiä koko luokan tyttöjen ihastuksen kanssa vain koska hänellä oli samanlainen Choose Life -college kuin George Michaelilla ja Andrew’lla. Venla kopautti napakasti muutaman kerran Niken huoneen seinään ja veti sitten kuulokkeet korvilleen.

Kirje makasi sängyllä. Venla nosti sen käteensä ja veti esiin Lucan kuvan. Hän saattoi miltei tuntea Lucan hiukset pörrötäneen tuulenvireen kasvoillaan. Hän kaivoi pöytälaatikosta

vaaleanpunaisen kirjesetin, jonka pikkuruiset kuoret ja paperit oli sidottu yhteen mintunvihreällä silkkinauhalla. Se oli olevinaan joululahja Nikeltä ja Miialta. Todellisuudessa lahjan oli ostanut äiti, joka hyysäsi pikkusisaruksia edelleen minkä ehti. Niken ei tarvinnut edes voidella leipäänsä, vaikka veli oli jo kymmenen. Kaksitoistavuotiasta Miiakin kuskattiin aina paikasta toiseen. Venla puolestaan oli saanut kulkea yksin bussilla pianotunneille jo toisella luokalla.

Venla nappasi kynätelineestä vaaleanpunaisen lyijykynän, jonka päässä komeili sulkatupsu, ja painoi terän tiukasti kirjepaperia vasten. ”Dear Luca...” Samassa hän tunsi nykäisyn hihassaan. Venla repäisi kuulokkeet korviltaan ja loi murhaavimman katseensa Miiaan.

– Mitä nyt?

– Sulle on puhelu! Joku poika soittaa! Miiä hihkui ja hyppi tasajalkaa.

– Kuka se on? Mä olen sanonut sata kertaa, että jos sä vastaat puhelimeen, sun pitää kuunnella, kuka siellä on.

– Mä tiedän kuka se on! Miiä sanoi ja kumartui Venlan ylle.

– ”Dear Luca...”

– Lopeta! Venla sieppasi kirjepaperin pöydältä ja tunki sen laatikkoon. – Nyt sä kerrot tai itket ja kerrot kuka siellä puhelimessa on, Venla sanoi madaltaen ääntään.

– Jos mä kerron, teetkö mulle sivuponnarin? Miiä kysyi ja keikisti päätä.

– Kuka. Siellä. Puhelimessa. On?

– Siellä on se Pasi, pikkusisko huikkasi ja oli kadonnut saman tien alakertaan.

1

Takaluukku paukahti kovaäänisesti kiinni, ja Miia vilkaisi nopeasti ympärilleen. Kuinka kauan hän oli seissyt auton vieressä? Oliko joku nähnyt hänet? Ja oliko punaisen BMW:n takaluukku hetki sitten todella auennut, kun hän oli napsauttanut taskussaan olevaa autonavainta?

Yhtäkkiä tuntui ettei hän voinut olla varma enää mistään. Ainut kiistaton asia tässä hetkessä oli se, että hänen terapeuttinsa Henri Saastamoisen takakontissa makaava muoveihin kääritty tyttö oli kuollut. Hän oli tiennyt sen heti tytön nähdessään mutta nostanut kuitenkin jostain syystä kätensä tämän suun eteen tunnustellakseen hengitystä. Mieleen nousi vuosien takainen iltapäivä lapsuudenkodissa, mätkähdyks, jonka kuullessaan hän oli säikähtänyt niin että oli potkaissut lattialla seisovan kaakaomukinsa nurin. Vasta kun hän oli noussut sohvalla ja hypännyt valkoisella villamatolla tummana suurenevan kaakaoläikän yli ikkunaan, hän oli tajunnut mitä oli tapahtunut. Lasin takana terassilla oli maannut pikkulintu syksyn väreissä loistavien lehtien seassa. Miia oli säännänyt ulos ja nostanut linnun käteensä, työntänyt sormensa sen nokan eteen tunteakseen sen hengi-

tyksen. Sitten hän oli juossut lintu kädessään sisälle, napanut kaakaomukista pillin ja työntänyt sen varovasti linnun nokkaan. Hän puhalsi niin kovaa kuin keuhkoista lähti, ja pian siniharmaiden sulkien peittämä rinta alkoi taas pullostella, tai ainakin hän halusi uskoa niin. Samassa isä saapui kotiin. Nähdessään mitä Miia oli tekemässä hän syöksyi olohuoneeseen ja ravisti Miian käsivartta niin kauan kunnes lintunen putosi keskelle matossa olevaa kaakaoläikkää. Ennen kuin Miia oli ehtinyt tehdä mitään, isä oli jo hakenut rikkalapion ja viskannut linnun läheiseen metsikköön.

Miia loikkasi autojen välistä jalkakäytävälle ja lähti etenevänsä rauhallisin askelin. Hän halusi juosta, juosta niin kovaa kuin pystyi, mutta nyt oli parempi olla herättämättä huomiota. Nyt piti vain päästä turvallisesti kotiin.

Päästyään kadunkulmaan hän ei pystynyt enää pidätelemaan itseään vaan ampaisi juoksuun eikä pysähtynyt kuin vasta kotiovella. Sydän hakkasi rinnassa villisti, hengitys kulki enää vain nieluun asti, kädet vapisivat niin että oli täysi työ saada avain taskusta ja osumaan lukkoon. Kun ovi vihdoin aukesi, Miia tunsu kaikkien voimien karkaavan kehostaan ja lysähti suoraan eteisen matolle ilmaisjakelulehtien ja mainosten sekaan.

Jostain kantautui sireenien ulvonta, vai olivatko ne sittenkin hänen korvansa jotka soivat. Pulssi kohisi niin kiivaasti hänen päässään, että hän oli varma ettei selviäisi tästä elämästä. Hän kuolisi eteisen lattialle aivoveritulppaan, sydämenpysähdykseen, järkytykseen. Hän joka oli vajaa vuorokausi aiemmin päässyt vain täpärästi murhaajan kynsistä, heittäisi henkensä omassa eteisessään vieressään haiseva roskapussi.

Hän sulki silmät ja näki edessään huoneensa, jota koristivat vaaleanpunaiset tapetit, ja äidin, joka silitti hiljaa hänen

hiuksiaan. Äidin lempeä katse ja lämmin käsi saivat kyyneleet valumaan entistä vuolaammin.

– Mä yritin pitää sen linnun hengissä, Miia sanoi kun sai itkun hetkeksi laantumaan.

– Se oli tosi hienosti tehty, äiti sanoi ja ojensi hihastaan vetämänsä nenäliinan.

– Mutta se kuoli.

– Se oli kuollut jo ennen kuin sä yritit pelastaa sen.

– Miksi?

– Miksikö? Kaikki me kuollaan joskus.

– Sinäkin? Ja isä? Ja Venla ja Nikke?

– Ihan kaikki, äiti sanoi ja suukotti Miian päälakea.

– Eikä me voida toisiamme pelastaa, hyvä kun itsemme.

Miia nousi lattialta, etsi käsiinsä kynän ja istuutui keittiöpöydän ääreen. Yhtäkkiä kaikki oli selvää.

2

– Tavoittelemaanne henkilöön ei juuri nyt saada yhteyttä. Olkaa hyvä ja yrittäkää hetken kuluttua uudelleen, jo tutuksi käynyt ääni toisti ties kuinka monennen kerran. Naisen ääni kuulosti ystävällisen pahoittelevalta, mutta se ei muuttanut miksiäkään sitä tosiasiaa, että Noora oli kadonnut.

Vitivalkoinen uudenkarhea sohva vingahti, kun Lauri heittäytyi siihen ja veti läppärin syliinsä. Hän klikkasi auki molempien iltapäivälehtien etusivut, mutta ei löytänyt mainintaa kadonneesta työstä tai mitään muutakaan, mikä olisi voinut selittää, miksi Nooran puhelin oli suljettu. Hän oli soittanut aamupäivän kuluessa Nooran vanhemmillekin, esittänyt lehtimyyjäksi ja pyytänyt perheen teiniä puhelimeen. Heillä oli tarjouksessa uusi nuortenlehti ja tilaajalahjana meikkejä, jotka nuori saisi itse valita. Nooran isä oli tyrmännyt tarjouksen ja sanonut Nooran menneen kaverin luokse viikonlopuksi. Tämä ei tulisi kotiin kuin vasta maanantaina.

Myöskään Nooran Instasta oli turha etsiä vihjeitä tytön olinpaikasta, sillä siellä ei ollut tapahtumia viimeisen vuoro-

kauden ajalla. Facea ei kannattanut edes avata, eihän siellä käynyt enää kukaan. Nooran Madde's life -blogin Instassa viimeisin kuva oli kapeassa lasissa poreilevasta kuohujuomasta, alla hashtag-rallatus Madden elämän parhaasta päivästä, loistoseurasta ja maailman muuttumisesta ratkaisevalla tavalla. Lauri tunsu mustasukkaisuuden piston sisälään.

Hän nousi sohvalta ja siirtyi ikkunan luo. Ojantausten olohuoneen ikkuna oli kuusi metriä korkea, viisitoista metriä leveä ja siitä avautui esteetön näkymä merelle. Lauri kavo puhelimen taskustaan ja painoi sen korvalleen. Samalla kun hän kuunteli ystävällisäänisen naisen tiedotteen kolmella kielellä, hän yritti erottaa horisonttia marraskuun hämäryydestä. Aamulla maan peittänyt ohut lumikerros oli jo sulanut, ja meri ja taivas olivat ottaneet saman harmaan sävyn. Oli vaikea sanoa missä toinen loppui ja toinen alkoi.

Missä Noora oli? Miksei Noora ollut ilmoittanut hänelle mitään, vaikka oli luvannut laittaa juhlista viestejä ja soittaa viimeistään kotimatkalta? Oliko Nooralle sattunut jotain vai oliko hän tavannut toisen pojan? Oli vaikea sanoa oliko hän enemmän mustasukkainen vai peloissaan. Joka tapauksessa oli ollut typerää päästää Noora hämäräperäisen bränditoimiston juhliin Maddeksi pukeutuneena. Hän oli aavistanut jo etukäteen, että jotain oli vialla, ja olihan erityisopettaja Miia Pohjavirtakin ollut sitä mieltä, että blogareihin yhteyttä ottavissa yrityksillä oli usein kyseenalaisia tarkoituksiperiä. Miksi kukaan haetuttaisi teinitytön limusiinilla juhliin, olkoonkin että tämän kuvitteellisesta Maddesta kertova blogi oli noussut lyhyessä ajassa varsin suosituksi nuorten naisten keskuudessa?

Noora oli ollut haljeta innosta näyttäessään Laurille paksulle mustalle pahville painettua kutsua, jonka hopeiset kir-

jaimet loistivat ylellisinä. Noora oli odottanut malttamattomana punaista mattoa, samppanjaa, valokuvaajia, kaviaaria ja kaikkia niitä tärkeitä ihmisiä, joita tulisi juhliissa tapamaan ja jotka eivät edes huomaisi Nooraa jos hän kulki kadulla omana itsenään. Mutta juhliissa Noora olisikin Madde, loisteliasta elämää viettävä nuori punavuorelaisnainen, joka matkusteli ympäri maailmaa ja shoppaili luksusmerkkejä harva se päivä, ei tavallinen koululainen Palokaskesta.

Se että Madde oli Noora, oli paljastunut Laurille kun hän oli sattumalta löytänyt Nooran takapihalta poseeraamassa jalustalla seisovalle kameralle sinapinkeltainen virttynyt pipo mustilla kutreilla keikkuen. Lauri oli seurannut lumoutuneena pensaan suojista, kuinka Noora oli aina välillä käynyt sisällä vaihtamassa vaatteita ja jatkanut sitten kuvien ottamista, muunnellut taustaa pienillä yksityiskohdilla.

Parin päivän päästä Lauri oli bongannut kymmeniä rummaakin rumempia keltaruskeita pipoviritelmiä Palokasken koulun käytävillä ja kuullut, miten muutamat muotitietoiset tytöt olivat hehkuttaneet bloggari Madden tyylitajua pettämättömäksi. Heti koulusta kotiin tultuaan Lauri oli klikannut itsensä Madden sivuille ja käsittänyt, mitä Noora oli takapihalla touhunnut, ja rakastunut tyttöön entistä kiihkeämmin.

Lauri oli palannut sohvalle ja tajusi nytkin naputtelevansa Madden blogin nimeä tietokoneen hakukenttään. Rantapallo pyöri hitaasti ruudun keskellä, kun ulko-ovi kolahti kiinni. Lauri siirsi katseensa eteiseen ja huoahhti pettyneenä huomattessaan Tonin tumman hahmon potkivan kenkiä jaloistaan. Hän oli toivonut, että tulija olisi äiti. Vaikka äiti oli rasittava, oli kuitenkin ollut huojentavaa keskustella hänen kanssaan Noorasta.

– Moi! Toni huikkasi ja törmäsi olohuoneeseen takki yllään. Isoveli jatkoi matkaansa avokeittiöön, ja Lauri kuuli jääkaapin oven avautuvan. – Mitä jätkä?

Lauri käänsi katseensa takaisin eteiseen, oletti näkevänsä siellä Tonin uskolliset lakeijat, Pillin, Pullan ja Jimbon, mutta ymmärsi sitten, että Toni puhuikin hänelle. Lauri valpastui. Hän oli vaihtanut veljensä kanssa kuulumisia edellisen kerran varmasti viisi vuotta sitten. Ylipäättään viimeisestä sananvaihdesta oli kuukausia. Saattoi mennä viikkoja, ettei Lauri nähnyt veljeään tai kuullut muuta kuin epämääräistä ölinää tämän huoneesta.

– Onko kaikki hyvin? Toni katsoi tiukasti suoraan silmiin samalla kun tunki kinkkuleikkelettä paketista suuhunsa.

– Mulla? Lauri osoitti sormella itseään.

Toni istui hänen viereensä sohvalle ja eltaantunut kinkunlöyhkä tavoitti Laurin nenän. Lauri tunsu kuvotuksen kulkevan sisällään. Hän oli lopettanut lihansyönnin ajat sitten, koska ei halunnut syödä kuolleita eläimiä. Mutta eihän Toni sitä tietenkään tiennyt ja tarjosi paketin viimeistä sivua hänelle.

– Ei kiitos, Lauri mutisi mutta jätti saarnan tehotuotannosta, hiilidioksidipäästöistä ja kasvisruokapäivästä väliin.

– No mulle kyllä kelpaa. Mutta olethan sä syönyt kuitenkin jotain tänään?

Lauri ei tiennyt mitä vastata tai mitä ajatella. Mitä Toni halusi häneltä? Miksi se huolehti hänen syömisistään?

– Joo oon mä.

– Mitä sä oot syönyt? Oliko tuolla kaapissa jotain lämmintä safkaa?

– Mitä sä haluat? Lauri pihisi jännittyneenä. Toni pelotti häntä. Ei vain veljen käytös vaan Tonin koko olemus: levoton liikehdintä, pälyilevä katse, märät kampaamattomat

hiukset, nahkatakkin narina, ulkomaailman kylmä joka hohkasi Tonista, vieraus ja se hämmäntävä ajatus että he olivat samaa verta ja sukua.

– Emmä mitään halua. Chillaa vähän Late. Miten koulussa menee?

– Missä äiti on?

Äidin mainitseminen sai Tonin nousemaan sohvasta ja ryntäämään ikkunaan. Samassa hän oli jo takaisin Laurin vieressä.

– En oo kuullu, Toni kuiskasi käheällä äänellä ja tarttui sitten Laurin käsivarteen puristaen sitä hiukan liian lujaa.

– Mä oon sun veli. Tajuuthan sä sen.

Lauri tunsu oudon, kuristavan tunteen kurkussaan. Teki mieli ravistella itsensä irti Tonin otteesta, mutta hän ei uskaltanut liikahtaa senttiäkään.

– Sano että sä tajuut?

– Joo, mä tajuun.

– Veljekset pitää yhtä. Eikö vaan?

– Joo.

– Ja mä pidän susta huolen, Toni sanoi ja nyökkäsi ponnekaasti.

Lauri katsoi veljeään epäuskoisesti.

– Joo mä tiedän, etten mä oo mikään vuoden isovelji -kisan voittaja, Toni jatkoi nähdessään hänen ilmeensä, – enkä edes kymmenen parhaan joukossa, mutta mä välitän susta. Tosi paljon. Enkä ikinä jätä sua selviämään yksin.

Toni irrotti otteensa, ja Lauri vetäytyi vaistomaisesti kauemmas. Jostain syystä veljen vakuuttelut eivät saaneet häntä tuntemaan oloaan yhtään kevyemmäksi. Yhtäkkiä Toni painoi pään käsiensä väliin, haroi märkää tukkaa likaisilla käsillä ja näytti pohjattoman väsyneeltä.

– Onko sulla kaikki hyvin, Lauri kysyi hiljaa. Jokin tässä yllättävässä läheisyydessä tuntui kaikesta huolimatta hy-

vältä. Toni hymyili hänelle. Tuon hymyn hän tunnisti kaukaa lapsuudesta. Toni oli hymyillyt noin jo silloin kun Lauri oli ollut ihan pieni ja äiti oli jättänyt hänet Tonin hoitoon.

– On, mutta mun pitää nyt mennä.

– Minne? Lauri kysyi harmissaan. Hän ei halunnut hetken olevan ohitse näin nopeasti.

– Ota toi ja pistä se piiloon. Toni ojensi hänelle vanhan kuluneen näköisen puhelimen, joka oli valmistettu aikana jolloin world wide web oli ollut vain harvojen ja valittujen etuoikeus eikä maailma ollut kulkenut vielä kenenkään taskussa.

– Soita sillä mulle, jos tulee hätä, mutta pidä se muuten jemmassa.

– Miksi?

– Mä lupaan vastata jos sä soitat. Aina.

Toni nousi, kosketti kömpelön hellästi hänen olkaansa, ja samassa veli kolisteli jo portaissa yläkertaan. Muutaman minuutin päästä kävi ulko-ovi, ja Toni oli poissa. Kinkkuleikkelerasia oli ainoa todiste siitä, että Lauri ei ollut nähnyt unta.

Lauri pyöritteli hetken Tonin antamaa puhelinta kädessään ja tunki sen lopulta sohvatyyynyjen väliin. Olisi tehnyt mieli juosta veljen perään, mutta mitä hän olisi sille sanonut. ”Älä mene”?

Lauri avasi läppärin kannen ja tunsu sydämensä jättävän lyönnin väliin: Madde’s Life -blogiin oli ilmestynyt uusi päivitys. Jutussa oli kuvattu limusiinia sisältä ja ulkoa ja Madden juhlamekkoa monesta eri kulmasta. Viimeisessä kuvassa näkyi pala punaista mattoa, jota pitkin Madden kimallenkengät askelsivat. Madde hehkutti iltaa ja lupaili suuria uutisia sekä enemmän tekstiä seuraavana päivänä, kunhan selviäisi pahimmasta krapulasta.

Noora oli ilmiselvästi elossa, eihän hän olisi muuten pysynyt päivittämään blogia. Hän oli varmasti parhaillaan jossain elämää suuremmilla jatkoilla toisella puolella maapalloa ja soittaisi heti kotiin palattuaan. Mutta miksi Lauri ei tuntenut oloaan helpottuneeksi, miksi hänen sisällään kaiheresi epäily siitä, ettei kaikki ollut kunnossa?

Lauri klikkasi auki Gmailin päästäkseen kommentoimaan Madden postausta. Sen sijaan että kone olisi siirtynyt suoraan hänen sähköpostiinsa, ruudulle ponnahti hänen oman tunnuksensa lisäksi toinen käyttäjäprofiili. Branditup siinä luki. Brand it up. Laurin ei tarvinnut miettiä hetkeäkään muistaakseen, missä oli nähnyt nuo sanat aiemmin: mustalle pahville painetussa kutsukortissa.

Lauri vei kursorin ylemmän käyttäjätunnuksen päälle, napsautti sitä ja näppäili salasanakenttään branditup. Ruutuun ilmestyi sininen palkki, joka alkoi liikkua nytkähdellen eteenpäin. Ikuisuudelta tuntuvan odottelun jälkeen sähköpostitili avautui. Kaikkien saapuneet-kansion viestien lähettäjäksi oli merkitty Madde.

Liikuntasalin valot oli himmennetty ja tanssilattia täyttynyt toisiinsa liimautuneista pareista. Poikien kädet valuivat vaivihkaa vyötäröltä tyttöjen takapuolelle ja tapailivat niitä kömpelösti.

Ulkona syksyisessä illassa oli kalseaa. Tuuli vihmoi vettä vaakasuorassa, eikä sateenvarjosta ollut mitään apua. Venla tuijotti ikkunasta sisään ja imaisi pitkään harmaasta Belmontista. Aukinaisista pariovista kantautui Glenn Medeiroksen uusi hitti. Venla tapaili sen sanoja hiljaa.

*"If I had to live my life without you near me
The days would all be empty
The nights would seem so long
With you I see forever oh so clearly
I might have been in love before
But it never felt this strong"*

Samassa hänen katseensa tavoitti Pasiin. Pasi ei tanssinut. Hän seisoi nurkassa juttelemassa jonkun pojan kanssa ja pälyili ovien suuntaan. Venla tiesi Pasiin odottavan häntä mutta ei pystynyt menemään sisälle

Hän kohotti huulilleen Mehukatti-tonkan, jossa oli sekoitus isän baarikaapin antimista: viskiä, konjakkia, tuliaislikööreitä ja Camparia kaikkia yhtä paljon, juuri sen verran ettei isä huomaisi mitään puuttuvan. Karvas cocktail sai irvistämään, mutta samalla se rauhoitti. Sisältä alkoi kuulua Madonnan La isla bonita, ja ajatukset kulkeutuivat kuin huomaamatta Italiaan, sen aurinkoon, historiallisille pikkukujille, pitsan, ympäriinsä lojuvan roskan ja kahvin hajuun. Hän pysyi kuvittelemaan, kuinka he Lucan kanssa kulkisivat kaulakain Ray Banit silmillä. He nauraisivat paljon, suukottelisivat ja pistäytyisivät pienelle jäätelökioskille. Hän valitsisi pistaasijäätelön. Venla oli saanut kerran maistaa sellaista, kun he olivat olleet perheen kanssa rantalomalla. Se ei ollut maistunut erityisen hyvältä, mutta matkan jälkeen hän oli aina kirjoittanut ystäväkirjoihin ja slammereihin lempiruuan kohdalle pistaasijäätelö. Se pistaasijäätelö kuulosti jännittävältä ja erikoiselta.

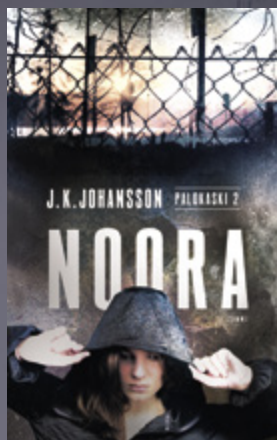
Venla pudotti tupakantumpin maahan ja murskasi sen kengällään. Turhaan hän mistään Italiasta unelmoi, hän oli Palokasken koulun pihalla, kädessään oranssinen muovinen mehupullo täynnä viinaa ja muutamien metrien päässä kaikki hänen ystävänsä, ihmiset, joiden kanssa hän oli viettänyt koko siihenastisen elämänsä. He olivat tavallisia pulliaisia, söivät makaronilaatikkoa Meiran ketsupilla, lukivat SinäMinää ja leikkasivat Suosikista Miss farkku-Suomen ilmoittautumiskuponkeja. Venla ei halunnut olla samanlainen. Hän ei halunnut tätä elämää. Ja nyt hänellä oli vaihtoehto.

Venla otti tönikästä pitkän kulauksen ja sytytti uuden tupakan. Hän vilkaisi vielä sisään juhlasaliin, kääntyi kannoillaan ja lähti kävelemään kohti keskustaan johtavaa hiekkatietä.

**PALOKASKESSA
KATOA TYTTÖJÄ.
JOKAISEN KAULASSA
ON PIENI ENKELIRIIPUS.**

**MITÄ MERENRANTAIDYLLISSÄ
TAPAHTUU?
RATKEAAKO ARVOITUS IKINÄ?**

*Venla päättää maailmanmenestykseksi
nousseen Palokaski-trilogian.
Lue myös aikaisemmat osat *Laura* ja *Noora*.*

#kirja
WWW.KIRJA.FI

84.2 ISBN 978-951-31-8219-9

